

— Е, тъй... Всѣки милѣе по родното си мѣсто. Скоро ще те изпишемъ и тогава...

Нѣкой извика и лѣкарътъ не се доизказа.

— Пожаръ! Пожаръ—Пожаръ!

Лѣкарътъ и Желѣзко излѣзоха да видятъ кѣде гори.

На двора се бѣха събрали болни и здрави, ала никой не се решаваше да влѣзе въ отдѣлението на тифознитѣ, отдето димѣше. Прислугата се лута насамъ-натамъ изъ двора; дирятъ сѣдове за носене на вода, викатъ, а пламъцитѣ почнаха да се показватъ изъ прозорцитѣ. Гледатъ, а не влизатъ на помощъ...

Желѣзко се приближи до вратата, безъ да му мисли, влѣзе.

— Дири си смъртта, — се обади нѣкой.

— Викайте за пожарната! — се обърна лѣкарътъ къмъ фелдшера и се затече да види какво става съ Желѣзка. Но предъ входа той се спрѣ: — Желѣзко се показва на вратата, прегърналъ единъ боленъ и го носи като дете.

Лѣкарътъ искаше да каже на Желѣзка, че е опасно за него, ала смѣлостта на Желѣзка го трогна и самъ той влѣзе да спасява. Последваха го и други. Докато пристигне пожарната, Желѣзко изнесе четворица болни.

Между тѣхъ се указа, че е и ромънския полковникъ, чийто синъ приличалъ на Желѣзка.

Пожарътъ бѣше потушенъ безъ жертви,

И първото желание на Желѣзка бѣ да иде при ромънския полковникъ, Драго му бѣше, че полковникътъ не бѣ засегнатъ отъ пожара и че сега още повече се е увѣрилъ, колко българитѣ се грижатъ за пленницитѣ.

Ромънскиятъ полковникъ срещна просълзенъ Желѣзка.

— Разбрахъ, разбрахъ, какъвъ народъ сте!... Ако е животъ и здраве, да се върна въ моето отечество, азъ ще бѣда първия, който ще разправя, колко човѣщина има у васъ и че трѣбва да живѣемъ братски.

— Но повече нѣма да мислите за Добруджа, — съ смѣхъ му отвърна Желѣзко.

— Нѣма по-голъмо безумие да вземашъ чужда земя и вѣчно да се готвишъ за война, за да я пазишъ.

— Дай да ти цѣлуна ржка, г-нѣ Полковникъ! — се просълзи Желѣзко и зацѣлува ржцетъ му.